

KALVÍNSKE HLASY

ÚRADNÝ ORGÁN
REFORMOVANEJ KREŠŤANSKEJ CIRKVI NA SLOVENSKU

Ročník LXXXIX.

Číslo 2.

Komárno, február 2018

Cena 30 centov

PÔST A JEHO VÝZNAM PRE DNEŠNÉHO ČLOVEKA

Sme na začiatku pôstneho času a premýšľame, ako tento čas prežiť v cirkvi, ktorá neriadi náš jedálniček, ktorá nás vedie hlbšie.

Tam, kde je naša duša, tam, kde je naše vnútro. Žijeme v spoločenstve bratov a sestier a práve s nimi môžeme prežívať aj pôstny čas. Dostali sme počas týchto dní príležitosť na zastavenie. Viac ako mesiac môžeme mať špeciálny čas, štyridsať dní, ako mal na začiatku svojho pôsobenia tu na zemi, náš Pán a Spasiteľ. Čas na spoločenstvo s Bohom, našim Otcom, čas na sústreďenie. Týmto pôstnym obdobím dôjdeme k nedeli všetkých nediel, k nedeli vzkriesenia. Je to možnosť prežiť nanovo spojenie so svojim Stvoriteľom a Spasiteľom, ktorý za nás umieral. Smieme si v tomto uponáhlanom svete dovoliť čas na prehodenie svojho vzťahu s Pánom Bohom, svojich vzťahov s ľuďmi, aj samých so sebou. Cirkevná tradícia nám dáva túto príležitosť práve pred Veľkou nocou.

Môžeme sa prestať ponáhľať, môžeme sa pozrieť na svoje vzťahy, skúmať, čo nám chýba, čoho je príliš, čo potrebujeme, a čo zas len ťaží. Kde sa nám stalo, že venujeme príliš veľa času a kde zas príliš málo. Môžeme tento čas prijať ako dar. Stíšiť sa pri Božom Slove častejšie a hlbšie. Zastať a počúvať Boží hlas. Pán Ježiš išiel na púšť a tam sa postil. Bolo to miesto, kde mohol byť so svojim Otcom osobne. Možno aj túto podobu môže mať náš pôstny čas: nájdeme si čas na osobné spoločenstvo so svojim Bohom a otvoríme Mu svoje vnútro, necháme Jeho Slovo a Jeho Ducha pôsobiť na svoju dušu. Môže mi v tom pomôcť aj striedmosť v jedle, aby ma príliš jedlo nezamestnávalo a budem môcť viac prežívať sytenie Božím slovom ako tým chlebom života. Môže mi v tom pomôcť aj priestor, ktorý si nájdem, spolu s Božím

ľuďom v chráme, tiež doma, vo svojej komôrke na modlitbe. Nemusím vycestovať ďaleko za hranice, ale sa nechám Duchom Božím vyvieť na púšť, podľa Božej vôle.

Mnohí v Božom ľude to už zažili. Počuli o svojej vine a vyhlásili pôst. Za čias Ester ho vnímali ako pomoc ku kroku viery a odvahy, ako túžba po vyslobodení. Ľudia v Ninive, v pokání, v pôste volajú k Hospodinovi, aby sa nad nimi zmlouval. Prorok Izaiáš, Zachariáš jasne o pravom pôste hovoria. Učia nás, že pôst, nejedenie a trápenie svojho tela Boha nepresvedčí, nie je to nejaký donucovací prostriedok.

Pravý pôst je spojený s pokáním, oslobodením, milosťou, ktoré prijímame pre seba a dávame ďalej. Všimneme si núdzu človeka pri nás, otvoríme mu svoje poklady. Je to príležitosť na obnovenie vzťahu blízkosti s našim Stvoriteľom a Vykupiteľom, s našimi blíznymi. Je darom pre tieto dni. Niekedy ani neplánujeme, a sám Boh nám takýto pôstny čas zariadi. Dostaneme sa na púšť, do obdobia strádania. Môže to byť čas choroby, bolesti, straty a smútku. Zrazu nevieme, či nevládneme prijať jedlo, sme zastavení aj proti svojej vôli.

Pôst je čas, keď sa zastavím vo svojom preplnenom živote, keď si odopriem hojnosť času na mnohé veci a sústreďím sa na to jedno, ktoré je potrebné. Zastanem a pýtam sa seba, Pána Boha, či som si nezaplnil srdce, myslenie, čas tým, čo už ubližuje, a nepomáha ani mne, ani iným.

Len Boh mi to môže ukázať. Je to darovaná šanca uvoľniť putá

hriechu a otvoriť sa Božej milosti. Je to čas, keď sa necháme Božím odpustením oslobodiť a túto slobodu poskytneme aj druhým. A takto spolu s bratmi a sestrami pôjdeme v ústrety nedeli Vzkriesenia.

Marianna Sláviková

Vo väčšine kresťanských cirkví na celom svete predchádza veľkonočným sviatkom pôstne obdobie. Táto, asi štyridsať dní trvajúca etapa roka, by mala byť nerozlučne spojená s pokáním a úprimnou snahou o zmenu života. Pôst určite nemá byť poznamenaný veľkým trápením tela a duše. Po skončení predveľkonočného pôstneho obdobia by ani jeden kresťan nemal byť utrápený prílišným úmyselným strádaním. Spomenutý pôst by síce mal byť zakaždým nerozlučne spo-

jený s odopieraním si rôznych pôžitkov a horlivejším zameraním sa na vieru, pokánie a úprimnú službu Bohu a blížnym. Nie je však vhodné prekročiť rozumnú mieru. Rozhodnutie postiť sa by mal každý kresťan urobiť slobodne (z vlastnej vôle) bez vonkajšieho donútenia alebo nátlaku. Nemáme sa postiť preto, aby sme si získali obdiv ľudí. Pôst je predsa zakaždým na to, aby sme zintenzívnili náš vzťah s Bohom. To platí aj o pôste v období pred Veľkou nocou.

MYŠLIENKY

Nádej v utrpení

(Mk 14, 32–40)

V pôstnom období viac než inokedy vystupujú pred nami do popredia bolesti a utrpenie.

Samozrejme, myslíme predovšetkým na bolesť a utrpenie Pána Ježiša. Tie sú nosnou súčasťou Jeho posolania, ktoré napokon pred veľkonočným oslávením

bezpečného útočiska mimo nás. Mali by sme preto pamätať a nedovoliť, aby nás rôzne sklamaná, bolesti, straty, osamotenosť, podlomené zdravie a podobné ťažkosti utrápili, ale naopak: napravili a „uzdravili“. Aj keď sú to bremená mnohokrát ťažké a neznesiteľné, majú nás k Bohu viac priblížiť, a nie od Neho vzdialiť.

zavŕšuje na Golgotskom kríži. S Jeho krížom ale neodmysliteľne súvisia aj tie naše v najrozmanitejších podobách, aké len život dokáže pripraviť. Ktosi povedal, že bolesti, starosti a zármutok sú také vzácne, že by nemali byť premárnené. Prirovnal ich k nevyhnutnostiam, ktorým ak to dovoľím ženú nás do Božej náruče.

Ešte inak povedané, sú ako silný vietor, ktorý nás napokon zaveje ďaleko do

V lete, pred búrkou, sa častokrát stretne s tým, ako je vonku sparno, dusno, takmer nedýchatelne. A potom obloha stmavne, zahalí sa do čierneho závoja, objavia sa blesky, vzduchom otrásie burácanie hromov, aby sme o chvíľu zistili, že je po všetkom. Atmosféra sa vyčistí, to, čo nám dovtedy strpčovalo život, odíde, zasvieti slniečko, zaveje svieži vetrik a nám sa zazdá, že sa začal nový život.

Apoštol Pavol v úprimnosti srdca volá: „Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z toho tela smrti?“ Aj ja, spolu s ním s ťažkým srdcom poznávam, že môj boj s hriechom je nekonečný, a že pretrvávajú o čom ma usvedčuje duchovný zákon, lebo ja som telesný. Preto, že Boh zná našu rozpoltenosť, východisko z toho bludného kruhu, nám dovolil nájsť tu v plnosti času, keď poslal do toho sveta svojho Syna, Ježiša Krista. Len tento Vykupiteľ sveta môže sňať všetky naše hriechy a so svojej lásky a milosti nás ospravedlniť pred Otcom a predviesť nás pred Neho ako svojich verných. Daj Duchu Svätý dosť síl, a ukazuj správny smer v žití mojom, aby som mohol byť aj ja nájdený ako jeden Tvoj verný. Len Tebe, Bože, ďakujeme, že si tak spojil nás hriešnikov opäť s nehom. **Amen.**

Tibor Sabovik

Podobne je to s naším životným údelom. V Ježišovi nám Boh nepripravil útočisko iba pre pozemské búrky života. V Ňom nám pripravil naozaj nový život, ktorý nie je vždy nový iba po búrkach a trápeniach pozemského života, ale ktorý sme prijali ako nový (dokonca už teraz) – až s presahom cez to najväčšie ohrozenie, ktoré nám raz život „starého stvorenia“ nadobro vezme, aby sme mohli okúsiť, čo to znamená, že v Ježišovi je skutočne všetko nové (2Kor 5,17). Je to cieľ viery. Kým ale k nemu dospejeme, máme vedľa seba Toho, ktorý sa pred svojou smrťou modlil v Getsemanskej záhrade, a ktorý sa po Otcovej pravici prihovára aj za nás. Jeho modlitba v Getsemane bola síce zápasom o pravdivé uchopenie posolania, ktoré mal nezastupiteľne podstúpiť, zároveň je ale výzvou aj našim zápasom vo viere. Ježišov zápas je garanciou ozajstnosti Jeho pomoci a záchrany. I v tých najťažších polohách Svojho pozemského života, hoc ho žil ako Boží Syn, sa ne-správa ako nejaký superman, ktorý sa hravo a ľahko cez všetko prenesie. Prešiel všetkým, čím musíme prejsť aj my, aby rozumel našim bolestiam, slzám a úzkostiam.

A predsa sa nad tým všetkým postavil ako víťaz. Aby sa stal pre nás tým najlepším útočiskom. Nielen raz, ale už teraz, kedykoľvek Uňho hľadáme pomoc a ochranu.

Ján Semjan

Celý dlhý oddiel je jednou zložitou vetou, a preto jeho výklad nie je jednoduchý. Ale jedno je isté, že ide o modlitbu, ktorá sa začína dobrorečením a chválou Boha. Už mnohé židovské modlitby sa začínali *Požehnaný Boh*. Myslím si, že ani kresťanské modlitby sa nemajú začínať ináč, ako adoráciou (vzývaním a chválou Boha). Toto chválorečenie je kresťanské preto, že Boh je nazývaný „*Otec nášho Pána Ježiša Krista*“ a skrz Neho aj náš Otec, veď práve Kristus nás učil vo svojej modlitbe takto Boha oslovovať. Práve v Kristovi nás Boh požehnal „*všetkým duchovným požehnaním*“.

Duchovné požehnanie je teda od Boha, skrz Krista a naším sa stáva vierou, t. j. cez naše spoločenstvo s Kristom. Duchovné požehnanie nie je preto duchovným, že by bolo odtrhnuté od nášho pozemského života, ale preto, že Kristus je v nebesiach, a je dávaný Duchom Svätým. Toto Božie požehnanie v Kristovi je teda pre nás základom a dôvodom nášho dobrorečenia Bohu a oslavy Jeho mena.

Vo v. 4nn je toto požehnanie rozvádzané do konkrétnosti a možno aj zdôvodňované, prečo práve v Kristovi. Sú tu rozvádzané christologické témy. Obdarení požehnaním sme boli teraz, keď sme si to uvedomili a prijali, ale už pred stvorením sveta si nás Boh vyvolil skrz Krista. Ten

nezačal jestvovať až inkarnáciou a telesným narodením, ale bol od vekov (*Jn 1,1n.; por. Fil 2,6–11; Kol. 1,15n; atď.*).

Boží zámer s nami, ktorý nám Kristus odhalil, má svoj počiatok v Božom vyvolení už pred stvorením. Ba „*predurčil si nás v Kristovi, aby sme boli skrz Ježiša Krista jeho synmi*“, nie preto že sme mali k tomu predpoklady, ale „*podľa svojej milostivej vôle*“. Je zaiste dobré vedieť i tvrdiť, že sme Ježiša prijali a uverili v neho, ale to nie je dôvod k pýche, pretože je oveľa dôležitejšie to, že On sa pre nás rozhodol, vyvolil si nás a predurčil nás, aby sme boli Jeho deťmi. Preto Jemu patrí chvála a vďaka za našu spásu. Základ istoty našej spásy je v Bohu, nie v nás. To, že my sme sa pre Neho slobodne rozhodli, nie je ľahostajné, ale oveľa dôležitejšie je, že On sa rozhodol pre nás „*aby sme boli skrz Ježiša Krista Jeho synmi, na chválu a slávu Jeho milosti*“ (v. 5b). Znovu sa zdôrazňuje, že tou milosťou sme boli obdarení v Božom milovanom Synovi (rozumej: Ježišovi Kristovi). Ježiš Kristus je tu v centre pozornosti. Ďalej sa rozvádzá to, čo všetko pre nás Kristus učinil: „*Vykúpil nás*“. Slovo *vykúpenie*, znamenalo zložiť zálohu, cenu za oslobodenie otroka. Tú cenu nemohol zložiť otrok sám, musel to urobiť niekto iný. Za naše vykúpenie zložil cenu Boh a nebola to cena lacná, „*nie zlato či striebro, ale Kristova krv*“. Obetná krv zvieratá v chráme bola predpokladom prístupu k Bohu (*por. Žid 9,22b*).

My máme prístup k Bohu skrz krv Kristovu. Skrz Kristovu krv máme odpustenie prestúpení, sme teda zmierení s Bohom a máme prístup k Jeho trónu milosti. Ale v Kristovi nemáme len svoju osobnú nádej, ale nádej má celé stvorenstvo (v. 10). Kristovo dielo má i kozmický dosah a týka sa celého stvorenstva. Zatiaľ to nevidíme, ale až príde ten čas, bude všetko zjednotené v Kristovi ako v Hlave. V 11. verši sa autor znovu vracia k našim obdarovaniam. Nádej na toto kozmické zjednotenie ešte nie je viditeľná, ale veriaci už o tom vedia dnes. V Kristovi sme sa stali *dedičmi*. Dedičmi sa stávajú deti, skrz Ježiša Krista sme Jeho synmi (v. 5b), a tak sme sa stali Božími dedičmi a spoludeďmi Kristovými (*Rím 7,17*).

Samozrejme, že dedičstvo nám bude dané na konci, ale už dnes máme jeho zálohu – *závdavok* Ducha, ktorým Boh zapečatil uistenie evanjelia o tomto spasení a o tejto nádeji.

Slovo pečat' má tiež svoje dobové pozadie, veď pánovou pečatou bol označený otrok, ako pánov majetok, a tak pánovým menom bol chránený. My nosíme pečat' Ducha, sme Jeho vlastníctvom a žijeme pod Jeho ochranou.

Ján Janovčík

POD LAMPOU

Zabudni na seba a získaj slobodu

V marci minulého roka na stretnutí pracovníkov s deťmi a mládežou v Sečovciach som po prvý krát počula o útlej knihe autora Timothy Kellera s názvom *Zabudni na seba a získaj slobodu*.

V tejto krátkej a pôsobivej knihe, autor Timothy Keller poukazuje na existenciu pokory v evanjeliu, v ktorej nemusíme brať každú skúsenosť či rozhovor osobne a práve tým môžeme získať slobodu a nebudeme súdiť samých seba. Obsah je plný inšpiratívnych myšlienok. Núti človeka zastaviť sa a premýšľať. Dokážem sa prestať zaujímať o to, čo o mne hovoria iní? Viem nesúdiť sám seba? Zvládnem zabudnúť na seba a tešiť sa z úspechu iných? Na tieto a mnohé ďalšie otázky dáva autor odpovede.

Ako vyzerá srdce, ktoré zmenil Boh? Toto je jedna z otázok, ktoré smeruje apoštol Pavol cirkevnému zboru do Korintu. Nehovorí o povrchnej zmene, ktorú je vidieť navonok. Ide mu o zmenu, ktorá

bude zakorenená hlboko vo vnútri. V tejto knihe nás apoštol Pavol volá k požehnanej slobode zabúdania na seba samého a nachádzania vnútorného pokoja. Denne sa snažíme zapáčiť sa ľuďom okolo nás. Nafukujeme svoje ego a „budujeme“ si životopis, čo dnešný svet prijíma ako spôsob na dosiahnutie pozitívnej zmeny. Človek zmenený evanjeliom nie je človekom, ktorý sa nenávidí, ani človekom, ktorý je zahľadený do seba, ale človekom, ktorý to so svojím JA nepreháňa. Zabúda na seba a získava slobodu.

Knižka je rozdelená do troch častí. V prvej sa autor zamýšľa nad prirodzenou povahou ľudského ega a vysvetľuje ho. Hovorí o vysokom a nízkom sebavedomí. Umožňuje dozvedieť sa, čo všetko prináša tento postoj. Je správne, ak má kresťan vysoké či nízke sebavedomie? V druhej časti prezrádza ako zmeniť chápanie identity a čo je k tomu potrebné a v tretej časti približuje spôsob ako dosiahnuť zmenu.

Kto z nás by nechcel byť človekom, ktorý nepotrebuje, aby mu prejavovali úctu a ani aby sa jej nebál? Niekým, kto netuží po uznaní a ani sa ho nebojí? Kto z nás by nechcel byť človekom, ktorý keď sa vidí v zrkadle alebo zahliadne svoj odraz vo výklade, neobdivuje sám seba, ale ani nezosmutnie?

Cez túto knihu som si uvedomila veľkosť, bolesť, krehkosť aj prázdnotu môjho ega. Kniha je plná zaujímavých myšlienok, napomenutí, rád do života. Prečítala som si ju viackrát a zakaždým mi nanovo ponúkla nové vysvetlenia, aby mohol byť môj život nasmerovaný na „*cestu ku skutočnej radosi kresťana*“, ako je uvedené v podtitule názvu knihy.

Veľmi oceňujem, že autor nezabudol na myšlienky a otázky na zamyslenie v závere knihy, ktoré pomôžu na ceste ku skutočnej radosi a osobnej slobode, ktorá sa dá nájsť iba vtedy, ak na seba hľadíme s pohľadu osoby a vykupiteľského diela Pána Ježiša Krista.

–ib–

Calvin – Kardinál a reformátor (II.)

Ženevská cirkev

Reformátor Ján Kalvín zanechal v Ženeve výraznú stopu a dodnes mu preto dávame aj prívlastok: *Ženevský reformátor*. Zintenzívil v meste význam kresťanskej viery, naliehal na biblické chápanie úplne všetkého v živote človeka. Kalvín sa v roku 1541 vrátil do Ženevy. „Jeho priatelia v Ženeve zatiaľ získali verejnú mienku pre Kalvína. Boli podporovaní hlavne nedostatkami svojich odporcov, ktorí síce na čas dokázali vzbudiť odpor proti Kalvínovi a jeho druhom, ale nemali premyslený program ani mravnú silu, politickú ani organizačnú pevnosť. Dokonca sa pripravili o všetku autoritu, keď sa ukázalo, že zmluva medzi Bernom a Ženevou z roku 1539 porušila záujmy ženevskej republiky.“ Z tohto odseku si uvedomíme, že reformátor mal vysokopostavených protivníkov, ktorí mali verejný vplyv. To, čo chýbalo odporcom reformácie, bohato Ján Kalvín mal. On bol chránený Bohom a vernými priateľmi. Dokázal nadchnúť pre reformáciu ďalších ľudí, lebo sám bol o nej hlboko presvedčený. Kalvín po návrate do Ženevy opätovne začal presadzovať vládu Božieho slova. Kalvín tvrdil: „Na celom živote má byť viditeľné, že Boh sa ujal vlády v ženevskej cirkvi, a cez cirkev i v štáte“.

„Najdôležitejším úspechom bolo, že sa Kalvín dohodol s Malou radou, Veľkou ra-

dou i Ludovým ženevským zhromaždením na cirkevnom poriadku v jeseni 1541. Ženevskej cirkvi bolo dané pevné zriadenie, zaručujúce jej značnú mieru slobody a nezávislosti od štátnych úradov.“ Došlo teda k dohode, ktorá pohla vývoj reformácie. Cirkev sa sústredila na výklad Božieho slova, pravé vysluhovanie sviatostí a na život podľa Božieho zákona: „Povolani a ospravedlnení služobníci Boží sú povinní poslušne podrobovať sa i svet poriadkom kráľovstva Kristovho“. Čo my máme robiť dnes? Predsa to isté! Kalvín sa sám usiloval byť celý v službách Krista. Len toto má pre človeka význam, ak slúži Bohu vždy najviac, ako len môže. Cirkev v Ženeve získala slobodu pre svoje poslanie, aby mohla konať svedomitú prácu.

Ženevská cirkev mala vo svojich radoch pastоров, presbyterov, diakonov a doktorov. Pastori kázali Božie slovo, zvestovali Božiu vôľu. Presbyteri všemožne pomáhali pastorum, aby v zbore boli tie najlepšie podmienky pre veriacich. Diakoni zase mali na starosti chudobných, organizovali pre nich cirkevnú pomoc. Doktor vyučovali, ako vykladať Božie slovo, dbali na čistotu učenia.

Kalvín geniálne zorganizoval chod ženevskej cirkvi, vytváral podmienky na vládu Božieho slova. Predbehol svoju dobu

a rozprúdil duchovný život. (Bolo by isto veľmi zaujímavé pozorovať, čo by mohol spraviť reformátor dnes medzi nami svojím razantným a nekompromisným postupom...)

„Ak je pre Kalvína cirkevná kázeň svaľmi cirkvi, prehlasuje čisté učenie za dušu cirkvi.“ K tejto myšlienke sa dá pripojiť už len obdiv nad múdrosťou, ktorou bol od Boha Kalvín obdarovaný. Ak berieme celkom vážne pravdu viery, vidíme, že nám chýba poslušnosť. Nie my určujeme, čo je hriech, a čo nie, ale Boh! Pastori sa týždenne schádzali k rozhovorom o Písme Svätom.

So staršími, presbytermi, tvorili cirkevnú správu, ktorá bola na všetkých. „Čo to znamenalo pre úroveň cirkevného života a pre výchovu veriacich k iniciatíve, rozvahe a pracovitosti, k samostatnému úsudku a rozhodovaniu vo všetkých životných oblastiach, to môže posúdiť každý, kto len letmo pozoruje a porovná vývoj katolíckych, luteránskych a kalvínskych zemí. Kalvínske cirkvi neboli ani kňazskými, ani pastorskými (farárskymi) cirkvami.“ V ženevskej cirkevnej obci zavládlo spoločné úsilie o plný život podľa Božieho slova. To sa zákonite premieta do spoločnosti, kde kresťania žijú.

Juraj Gajdošci

Na čo sa sústrediť počas pôstneho obdobia?

Mnohí si predstavujú pôstne obdobie ako obdobie odriekania, zdržiavania sa mäsa alebo určitých jedál, ak už nie celých 40 dní, ale aspoň niektoré stanovené dni v týždni. Iní sa zase snažia prekonať samých seba a dokázať, že sa vedú zrieknuť

nosti pôst znamená oveľa viac než len nejedenie mäsa alebo odriekanie sa niečoho.

V kázni na hore (Mt 6) Ježiš upozorňuje, že pôst nie je vzhľad, forma a zvyklosť nejakých úkonov navonok. Ale to, aby sa

te tak, ako by sa chystal na oslavu, na svadbu. Má sa vyobliekať, pekne sa pripraviť, aby toho, s kým sa stretne, aj takto uctil. Dôležitý je teda obsah, to, ako človek prežíva vnútorne svoj stav úbohosti. Aby sa dokázal zrieknuť svojich potrieb a nárokov s radosťou a dobrovoľne. Takto môže vyjadrovať pôst radosť a slávnostné vnútorné prežívanie pred Bohom a je jedným z prejavov viery. Podstatou tohto obdobia má byť sústreďovanie sa na Kristov kríž, na Jeho utrpenie. Aj v období pôstu slávime večeru Pánovu, keď prijímame chlieb a víno, ktoré nás ubezpečujú o odpustení hriechov. Potrebujeme toto uistenie, aby sme pod ťarchou hriechov neklesali, ale zároveň si aj uvedomovali, ako sme odkázaní na túto milosť, na Kristov kríž.

V týchto dňoch, týždňoch sa teda pripravujeme na Veľkú noc, na víťazstvo, ktoré nám priniesol Pán Ježiš Kristus skrz svoj kríž. Pripravujeme sa vnútorne, v modlitbách, sústreďovaní na jeho kríž a utrpenie, v úprimnom stíšení sa pred Bohom. „Na duši veľkú ťarchu mám, no neodstránim ju ja sám. Na Teba len sa spolieham. Prijmi ma, Ježišu!“ (P.č. 266)

Aranka Csonthó

Podstatou tohto obdobia má byť sústreďovanie sa na Kristov kríž, na Jeho utrpenie.

niečoho, čo pre nich znamená pokušenie. A niekto berie tieto dni ako nejakú zdravotnú očistu, ktorú potrebuje jeho organizmus, aby sa zbavil nečistoty. No v skutoč-

pred Bohom prejavovala nehodnosť človeka, a aby to videl len On. Aby nie ostatní ľudia hovorili to, aký je niekto dobrý veriaci. Ježiš hovorí: človek má vyzeráť pri pôs-

Interview s riaditeľkou Henrietou Ibosovou

*V našej cirkvi sa pracovníci Ústredia diakonie deň čo deň namáhajú v zname-
není služby lásky. V rámci domácej
opatrovateľskej služby sa nami
zamestnaní a vyškolení 74 ošetrovate-
lia starajú o vyše 80 ľudí, ktorí sú na ich
službu odkázaní na 34 miestach
v rámci našej krajiny. Pýtali sme sa ria-
dičky Ústredia diakonie Henriety
Ibosovej.*

– Koho a kto opatruje, povedzte nám niečo o klientoch aj opatrovateľoch ?

– Prvé dotyky, objatia, vďaka od príbuzných a klientov, ale aj straty našich klientov a nedorozumenia zdolávame z mesiaca na mesiac. Opatrujeme predovšetkým seniorov, ale v súčasnosti opatrujeme aj dieťa s detskou mozgovou obrnou. V našich radoch máme aj opatrovateľku novopečenú mamičku, ktorej sa narodilo v lete zdravé bábätko ale i vitálnu babičku 76 ročnú opatrovateľku, ktorá opatruje 90 ročného klienta. Opatrovaní aj opatrovatelia nie sú len z radov našej cirkvi, sú to ľudia ktorí sú odkázaní na pomoc a ľudia, ktorí chcú túto službu vykonávať prostredníctvom našej diakonie.

– Vedeli by ste nám priblížiť aspoň jeden konkrétny príbeh s tohto projektu?

– Pomoc má veľa podob a jednou z mnohých bola aj táto príhoda, ktorá sa v našej diakonii odohrala v roku 2016. Pán učiteľ vo veku 89 rokov ešte mobilný, ale s rýchlim progresom demencie sa s milovanou manželkou pani Marikou ocitol v situácii, ktorá bola pre nich takmer neriešiteľná. Pani Marika, ktorá sa pohybuje o dvoch barlách, sa nečakane dostala do nemocnice. Musela absolvovať infúznú terapiu, a tak pán učiteľ ostal doma sám. Na pomoc prišiel ich jediný syn, ktorý pracuje v zahraničí. Dni utekali a ocko bez mamky sa zo dňa na deň stával viac dezorientovaný. Začali sa očividne prejavovať známky ťažkej demencie. V noci nespál, blúdil, utekal a cez deň bol nevládnuteľný. Po týždni bol aj pán učiteľ hospitalizovaný v nemocnici. Syn si plne uvedomil, že svojich rodičov už bez dozoru nechať nemôže, a tak začal s pomocou známych vybavovať zariadenie, kde by ich mohol umiestniť. Viedli spolu dlhé rozhovory s cieľom presvedčiť, že umiestnenie v zariadení je tým najlepším riešením v danej situácii. Pani Marika to však nevzdávala a jej cieľom bolo ostať doma tak dlho, ako sa len dá. Prišla aj nevesta, ktorá sa postavila na stranu svokry. Pamätám si na jej slová, ktoré vtedy povedala pri našom prvom stret-

nutí: „Dedo v zariadení zomrie, nevydrží to, nezvykne si, pomôžte nám.“ Práve vtedy sme dostali nové miesta z IA MPSVR SR a tak pani Marike svitla nádej, a to nielen na jednu opatrovateľku pre manžela, ale možno aj pre oboch. Nájst opatrovateľky, rýchlo zo dňa na deň tiež nie je jednoduché. Na všetko nám ostávalo 10 dní. Vybaviť papiere na mestskom úrade a zohnať opatrovateľky. Doklady išli za pomoci dobrých ľudí rýchlo a bez problémov. Mali sme šťastie lebo v priebehu pár dní sa nám podarilo nájsť opatrovateľku. Dohodli sme preto spoločné stretnutie u pani Mariky. Cestou k rodine sme však v aute zistili, že nemá potrebné vzdelanie. Pomoc má veľa podob a teraz sme o pomoc žiadali aj my. „Neviete nám pomôcť? Nepoznáte niekoho, kto má potrebné vzdelanie a prišiel by aspoň na istý čas, kým niekoho nezoberieme?“ – znela z našich úst prosba. Zobrala som do ruky telefón a začala telefonovať. Prvý pokus zlyhal, aj ten druhý a do tretice bol priamy zásah do terča. Odpoveď znela nad naše očakávania. Svitla nám nádej, že aspoň cez deň už máme niekoho, kto je ochotný prísť. O 10 minút sme zastali pred jej domom a brali ju k pani Marike, aby sa zoznámili a povedali si áno, alebo možno aj nie. Padli si do oka, bolo to vidieť. Prvý dojem na oboch stranách prevýšil naše očakávania. Trocha sme si vydýchli, ale bolo potrebné hľadať ďalej. Uvedomovali sme si, že jedna to nezvládne. Čo bude poobede a večer, kým pán učiteľ nezaspí? Náhody v živote nie sú, a tak veríme, že aj tu sa stalo ako sa stať malo. Pani Mariku a pána učiteľa prišla navštíviť dobrá suseda Ester, ktorá ich nestihla v návale svojich aktivít navštíviť v nemocnici. Ester, naša vitálna babička, má 76 rokov a je bývalá zdravotná sestra na dôchodku. Donedávna opatrovala cez mesto, ale momentálne jej pacient zomrel, a tak čaká, či jej pridelia niekoho nového. Prišla ako na zavolanie, dva dni pred vypršaním lehoty nám s radosťou volala nevesta, že majú aj druhú opatrovateľku. Stihli sme to a stálo to zato. Pani Mariku opatruje počas dňa s láskou a pokorou usmievavá Monika, ktorá vniesla do ich života novú nádej. Poobede do služby nastupuje suseda Ester, ktorá opatruje pána učiteľa. Zvláda to na výbornú, nehovoriac o jej profesijných kvalitách. Pri mesačných stretnutiach s ostatnými zamestnancami je všetkým veľkým vzorom. Vždy vie poradiť a povzbudiť, je to človek s veľkým srdcom a vykonáva ešte aj teraz svoje poslanie.

– Ako by ste zhodnotili tento projekt, kam smerujete?

– Sme stále vo fáze zrodu, keď začíname budovať piliere, ktoré stoja na pevných základoch. Základ je zložený z rôznych ingrediencií, ktoré sú narozdiel od iných opatrovateľských služieb spojené našou pridanou hodnotou, ktorú tvorí láska k blížnemu a napĺňanie poslania diakonickej služby cirkvi. Pomoc ktorú ponúkame, má veľa podob, čoho sme svedkami pri mesačných stretnutiach s opatrovateľkami, alebo pri návštevách v rodinách. Každá rodina, kde pomáhame, má svoj vlastný príbeh, tak isto ako aj náš človek, ktorý slúži a pomáha. V apríli 2017 sme začali vydávať vlastný mesačník pod názvom Z viery pre vieru pre našich klientov a opatrovateľov zapojených do tejto služby. Čím viac sa vnáme do tejto služby a naberalme na obrátkach, tým viac si uvedomujeme jej potrebu a cítime čo všetko ešte potrebujeme doladiť a zdokonaľiť.

– Čo očakávate, plánujete v roku 2018 v rámci tohto projektu?

– Na jednej strane plánujeme rozširovanie tejto služby, ako aj vzdelávanie našich opatrovateľov zamerané na oblasť opatrovania klientov trpiacich demenciou a správanie klientov a príbuzných pri umieraní. Na druhej strane však nevieme, čo nás čaká v roku 2018, pretože projekt, cez ktorý poskytujeme túto diakonickú službu, sa končí 30. aprílom 2018. Napriek tomu veríme, že budeme vedieť pokračovať v tejto pomoci, ktorá má veľa podob.

– Čo by ste odkázali čitateľom?

– Nebáť sa požiadať o pomoc, zaklopať na dvere Ústredia diakonie. No taktiež na strane druhej, pomôcť, ak je to možné. Môže to byť konkrétnou dobrovoľnou službou v niektorom z projektov, alebo finančným darom, či darovaním alebo získaním darcu 2% pre našu diakoniu. Taktiež za veľmi dôležité považujem poďakovať sa všetkým, ktorí sa podieľali na rozvoji, a tým aj šírení dobrého mena našej diakonie. Veľká vďaka patrí všetkým zamestnancom, dobrovoľníkom, ale aj všetkým, ktorí nás podporujú, a modlia sa za nás. Mnohokrát sa boríme s prekážkami, no napriek tomu vnímame túto službu ako neoddeliteľnú súčasť našej cirkvi. O LÁSKE k Bohu a k blížnym nestačí len rozprávať, ale treba ju dokazovať aj skutkami v našich osobných aj pracovných vzťahoch. Verím, že naša služba lásky aj v tomto roku naplní svoje poslanie.

Lucia Kis

Muži, od ktorých Boh veľa chcel Gamaliel

Gamaliel bol vzácnym mužom Nového Zákona. Veril, že Pán Boh môže konať aj cez ľudí, ktorým úplne nerozumieme, nebál sa, že by zlo mohlo mať vždy navrch, lebo Boh často a po svojom zasahuje do ľudských dejín. Ale skôr, než sa mu bližšie prizrieme, skúste na chvíľu zabudnúť na celú zápletku dnešného príbehu (Sk 5,29–42), a zamyslite sa, kým by ste chceli byť, keby ste mali možnosť si vybrať. Chceli by ste byť farizejom, učeníkom Pána Ježiša Krista alebo Gamalielom?

Farizejov vnímame veľmi negatívne. Ak chceme o niekom povedať, že je pokrytec, zvykneme ho označiť týmto slovom. Lenže farizeji boli veľmi vzácni a čestní muži. Vďaka nim židovstvo prežilo a nerozplynulo sa vo vtedajšej rímsko-gréckej kultúre, o ktorej vieme, že bola pozhnaná na rôzne filozofie a náboženstvá, a výrazným spôsobom ovplyvnila ako židovstvo, tak aj kresťanstvo. Farizeji boli veľmi prísni a úzkostlivo dbali na dodržiavanie židovského zákona. Želali si to, čo si želá každá cirkev: nezaniknúť a oslovit ďalšiu generáciu. Z celého srdca túžili, aby bolo všetko tak ako predtým. Skoro všetci členovia Veľrady si uvedomovali, že doba je ťažká. Boli odhodlaní urobiť všetko preto, aby sa židovstvo zachovalo.

Farizeji a zákonníci si neuvedomovali, že sa nemusia cítiť byť ohrození vierou v Pána Ježiša Krista. V snahe uchrániť vieru otca Abraháma, Izáka a Jáкова sa stali nepriateľskými, až zúrivými. Ale to sa objavuje v dejinách cirkvi neustále. V snahe zachovať to svoje, dokážu byť ľudia veľmi nepriateľskí: Husa upálili, Luthera by mož-

no boli upálili tiež, keby nebol mal takých vplyvných priateľov, a Kalvína vyhnaní zo Ženevy, pretože sa im zdalo, že chce priveľa.

Učeníci Pána Ježiša Krista boli vo chvíli, keď sa rodilo kresťanstvo, plní Božieho Ducha, odvahy a lásky. Tešili sa, aj keď ich zbičovali, vraveli si: *Aké je to krásne znášať potupu pre meno Pána Ježiša!* Nič im neprekážalo a nič im nebolo zatažko. Keby sme boli ako oni, bolo by to krásne! Ale nie sme. Takže do tejto skupiny sa zaradiť nemôžeme.

Zostal nám ešte Gamaliel, možno v ňom by sme sa mohli nájsť. Gamaliel bol vnukom Hillela Veľkého a jeho meno sa spája s utváraním Mišny: zbierky náboženských a právnych ustanovení. Vo svojom srdci mal veľkú vieru v Boha. Vedel, že Pán Boh dopustil na izraelský ľud babylonské zajatie. Pochopil, že Pánu Bohu stačia aj jednotlivci (Mojžiš, Gedeón, Dávid, Šalamún...), aby sa udiali veľké veci. Pochopil aj to, že keď si Pán Boh niečo zaumieni, nezastavia ho ani mocní králi. Z celej židovskej Veľrady bol iba on pripravený považovať, či za Ježišom a jeho učeníkmi nestojí sám veľký a mocný Boh. Veľa vecí tomu nasvedčovalo. Videli, že Peter a Ján nie sú zlí ľudia, nemajú žiadne zbrane ani vplyvných priateľov, ktorí by im pomohli. Zároveň vedel, že keď je Pán Boh na strane jedného človeka, dejú sa veľké veci.

Naviac to nebolo po prvýkrát, čo niekto hovoril o Mesiášovi. Gamaliel si porovnal príbeh Pána Ježiša a učeníkov s Teudasom a Judášom Galilejským, ktorí tiež vy-

znávali, že sú Mesiášmi, túžiacimi oslobodiť národ pred Rimanmi, ochotní použiť svoju silu. Pán Ježiš hovoril niečo úplne iné: *„Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú.“*

Gamalielovi neunikol tento rozdiel. Aj keď nevedel presne povedať, o čo ide, netváril sa, že tomu úplne rozumie. Podrobne si všimol príbeh Pána Ježiša a videl, že aj Jeho učeníci idú cestou obete, pokoja a lásky. Videli, že učeníkom nejde o moc, ale o Božie milosrdenstvo, o lásku a o obrátenie ľudských srdiec k Bohu. Teudas a Judáš Galilejský mali zbrane a silou chceli vybojovať krajšie zajtrajšky. Gamaliel si všimol aj konanie Veľrady a nenechával sa strhnúť ich úzkoprsosťou, strachom, či nenávisťou. Mal odvahu postaviť sa a vyzvať k múdrosti. Museli ho mať veľmi radi a úprimne si ho vážili, že ho nezaškrtili za jeho trufalé slová.

Gamaliel by nebol rád, keby šiel proti Bohu a keby mal ublížiť nevinným ľuďom. Cítil bázeň. Vo svojej silnej viere v nekončného Boha mal trpezlivosť a bol ochotný počkať, ako sa to celé vyvinie. Netreba všetko zadusiť hneď na začiatku.

Každej Synode, valnému zhromaždeniu, seniorátnej rade i presbyterstvu zo srdca prajem, aby mala medzi sebou múdreho Gamaliela, ktorý dokáže vystúpiť nad seba, aj skupinu, do ktorej patrí, a ktorú miluje, a vyzvať ku opatrnosti, pretože Pán Boh koná podivuhodným spôsobom aj pri ľuďoch, ktorých nemáme radi, a ktorými sa cítime ohrození v celom svojom bytí kvôli inakosti, s ktorou prichádzajú.

Janette Knežová

ANKETA

Rok 2018 je vyhlásený za rok rodiny. Predsedníctva cirkevných zboren a seniorátov sú pozvané k tomu, aby sa počas celého roku zamerali na stretnutia, ktoré podporia túto dôležitú bunku v spoločnosti.

Čo podľa Vás ohrozuje dnešnú rodinu?

K najčastejším hrozbám, ktorým čelia dnešné rodiny podľa mňa patrí: nedostatočná komunikácia – chýbajúce hlboké rozhovory a počúvanie sa navzájom; zlé hospodárenie s časom; technológia – internet a médiá izolujú domácnosti do svojich izieb (ak sa stretnú pri spoločnej činnosti, zistia že ani nevedia spolu komunikovať); egoizmus a sebeckosť voči najbližším, nezáujem voči potrebám členov rodiny; ekonomické a pracovné problémy (strata zamestnania, vysoké pracovné nároky, ktoré berú čas rodine); alkohol a násilie a nedostatok uznania, rešpektu a pochvaly.

Aj dnešná rodina je súčasťou Božej rodiny a na to, aby dokázala čeliť hroziacim nebezpečenstvám, potrebuje udržiavať živý

vzťah s Pánom Bohom ako je napísané: *„Preto klakám na kolená pred Otcom, po ktorom sa volá každá rodina na nebi aj na zemi“* (Ef 3,14–15).

—nn—

22. októbra 2017 sme sa z Božej moci prebudili do slnečného rána a pre náš bidovský cirkevný zbor to bol požehnaný deň. Do služby bol vysielaný brat našej cirkvi **Jákób Széles**, ktorý je členom slovenského cirkevného zboru v Košiciach a poslucháčom 6. ročníka teologickej fakulty v Sárospataku. V cirkevnom zbore bude pôsobiť ako pomocný duchovný.

Na tomto krásnom podujatí sa zúčastnili biskup **László Fazekas**, zástupca biskupa **Ján Semjan**, senior Ondavsko-hornádskeho reformovaného seniorátu a rodák z Bidoviec **Juraj Brecko**, **Jaroslav Széles**, farár slovenského cirkevného zboru v Košiciach, **Zoltán Orémus**, senior Abovsko-turnianskeho reformovaného seniorátu a administrátor cirkevného zboru v Bidovciach, generálny kurátor **Vince Fekete**, taktiež starosta obce **Viliam Bačo**, rodinní príslušníci, priatelia a v neposlednom rade veriaci z domáceho cirkevného zboru, ako aj z blízkych i vzdialených zborov. Keďže bidovský cirkevný zbor je dvojazyčný, slávnostná bohoslužba odznela v slovenskom i maďarskom jazyku.

Na úvod všetkých prítomných privítal senior **Zoltán Orémus** a osobitne pozdravil brata farára na dôchodku **Daniela Kotsán-szkeho**, ktorý je starým otcom exmitovaného Jáka Szélesa. Kázňou poslážil pán farár **Jaroslav Széles**. Prečítal text z *Ef 4,1-16* o jednote tela-cirkvi. Biskup **László Fazekas** ako základ svojho príhovoru použil text z *Mt 11,30*. Vo svojom príhovore poukázal aj na jednotu cirkvi, spomenul aj dvojazyčnosť a zároveň aj 500. výročie reformácie. Po zložení prísahy bratom Jákom Szélesom, za spevu zhromaždených, položil pán biskup služobný plášť na exmitovaného.

K exmitovanému, ako aj ku zhromaždeným sa prihovorili **Ján Semjan** a **Juraj Brecko**, i **Jaroslav Széles** – on nielen ako farár, ale

predovšetkým ako otec. Pri jeho vystúpení sa neubránili slzám nielen prítomní veriaci, ale aj on sám. V mene bidovského cirkevného zboru, ktorý **Jákób Széles** už dôverne pozná, pretože v ňom spolupracuje nielen s mládežou, ale niekoľkokrát už v zbere zazneli aj jeho kázne, pozdravila brata pomocného farára presbyterka cirkevného zboru **Zlata Vasilová**.

Jákób Széles poďakoval všetkým, ale predovšetkým svojim blízkym, ktorí stáli a stoja aj naďalej pri jeho neľahkej ceste slúžiť Pá-

novi ako farár. Jeho práca vo vinici Pánovej bude o to náročnejšia, že bude neustále „sledovaný“ svojimi duchovnými vzormi – otcom i starým otcom.

Po ukončení slávnostnej bohoslužby sa prítomní stretli v kostolnej záhrade, kde sa spoločne radovali z tohto požehnaného dňa pri konzumovaní rôznych dobrôt, ktoré pripravili rodičia exmitovaného Jáka Szélesa za pomoci sestier z domáceho cirkevného zboru.

Zlata Vasilová

Konfirmácia po 14 rokoch

Dňa 19. novembra sme v humenskom cirkevnom zbore prežívali veľkú slávnosť. Po krstoch a sobášoch, ktoré sme zažili v posledných rokoch pri obnove nášho kostola, nás potešilo, že sa nám začína omladzovať aj náš cirkevný zbor.

Pred dvoma rokmi, keď boli pokrstené dve dievčatká **Alžbetka** a **Anika**, ktoré priviedla ich mamka k pánovi farárovi **Pavlovi Kačkošovi** s prosbou o ich krst, sme netušili, že spoločne s **Annamáriou**, ktorá chodila s rodičmi pravidelne na bohoslužby, nás obdaria svojim úsmevom práve po skončení prípravy na konfirmáciu.

Slávnostne vyzdobený kostol, ktorý dievčatká s rodičmi pripravili, v nedeľu privítal ich rodinných príslušníkov, hos-

tí, ale aj veriacich nášho cirkevného zboru. Po kázni brata farára pristúpili konfirmandky k stolu Pánovmu, kde začali odpovedať na kladené otázky súvisiace s konfirmáciou. Bolo vidieť, ako oduševnené odpovedali a že skutočne sú pripravené stať sa právoplatnými členkami cirkevného zboru.

Po konfirmácii sa uskutočnila večera Pánova, na ktorej sa najprv zúčastnili

konfirmandky s rodinami pri podávaní chleba a vína, ako to ustanovil Pán Ježiš Kristus, a po nich všetci prítomní veriaci. Po ukončení sa všetci stretli pri družnej debata v kostole, kde nové členky zboru podávali s mamkami malé občerstvenie.

Ďakujeme Pánu Bohu, že nám pomáha nielen pri obnovovaní kostola, ale aj pri obnovovaní cirkevného zboru už mladou generáciou.

Arpád Csontos

NEKROLÓG

JURAJ ČISÁR (1925–2017)

*Vo sviatočnom vianočnom čase dňa 25.12.2017 v neskorý pondelkový večer zomrel vo veku 92 rokov **Juraj Čisár**, bývalý kantor a presbyter michalovského zboru. Svojho času zodpovedne viedol aj početný michalovský zborový spevokol.*

*Brat Čisár sa narodil v Bežovciach 3.10.1925 v roľníckej rodine. S nebohou manželkou **Máriou**, rodenou **Pavlikovou**, starostlivo vychovali syna a dve dcéry. Spočiatku bývali v Bežov-*

ciach, kde tiež horlivo vykonával svoju presbyterскую službu. V Michalovciach si pamätáme jeho zvučný spev, obetavosť pri stavbe nového kostola, pravidelnú návštevu bohoslužieb, hoci už mal vekom menej síl.

V kresťanskej nádeji sme sa s ním rozlúčili 28.12.2017, početný zástup ho odprevadil na miesto jeho spocínutia na michalovskom starom cintoríne. Božie Slovo v dome smútku nás potešilo a povzbudilo z Jn 3,14–15 „A ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený aj Syn človeka, aby každý veriaci mal v ňom večný život“.

–jg–

Prezidentská recepcia. Dňa 11. januára prijal prezident Slovenskej republiky Andrej Kiska v Graschalkovichovom paláci vedúcich predstaviteľov historických cirkví a náboženských spoločností. Našu cirkev zastupoval biskup László Fazekas.

Ekumenická rada. Ekumenická rada sa na svojom nasledujúcom zasadnutí stretla v bratislavskom sídle Evanjelickej cirkvi a. v. Zvláštnosťou tohto zasadnutia bolo, že ho svojou prítomnosťou poctil bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský, predseda konferencie katolíckych biskupov Slovenska, gréckokatolícky biskup metropolita Ján Babjak, ako aj pravoslávny arcibiskup Juraj. Témou stretnutia bolo v prvom rade dohodnutie liturgie ekumenickej bohoslužby 14. januára, potom sa rokovalo o otázkach manželstva a rodiny, v súvislosti s ktorou sa každý cirkevný predstaviteľ pridrža biblických zásad. Zrodila sa úvaha o zvolaní širšieho cirkevného fóra, na ktorom by sa zúčastnili biskupi

a zástupcovia cirkví na Slovensku. To by sa predbežne malo uskutočniť v Rímskokatolíckom kňazskom seminári v Badíne dňa 13. februára.

Historické výročie. V dňoch 12.–13. januára si predstavitelia Sedmohradskej cirkvi, ako aj zástupcovia Generálneho konventu v Kluji a v Torde pripomenuli výročie Snemu v Torde, ktorý sa konal v dňoch 5.–13. januára 1568. Našu cirkev zastupoval zástupca biskupa Róbert Géresi a generálny kurátor Vince Fekete. Pred 450 rokmi uzákonnili v Torde slobodu svedomia a náboženstva pre všetkých. Veľmi sme tým predbehli ostatné krajiny sveta. Saské a maďarské protestantské cirkvi v Sedmohradsku spolu žiadajú maďarský snem, Parlament Rumunska a Európsky parlament, aby Edikt z Tordy vyhlásili za dôležitý dokument a 13. január za Deň náboženskej slobody.

Ekumenický modlitebný týždeň. Slovenská televízia dňa 14. januára z reformo-

vaného kostola v Bratislave v priamom prenose odvysielala otváraciu bohoslužbu Ekumenického modlitebného týždňa. Na bohoslužbe sa popri predstaviteľoch historických cirkevných zborov a náboženských spoločností zúčastnil aj Juraj Gajdoš, minister zahraničných vecí a riaditeľ Cirkevného oddelenia Ministerstva kultúry. Božím Slovom slúžil biskup reformovanej kresťanskej cirkvi László Fazekas.

Vysviacka biskupa. Dňa 19. januára Maďarská kalvínska cirkev v Chorvátsku vysvätila svojho nového biskupa, východoslávskeho duchovného Pétera Szenn. Na tejto slávnosti zastupoval našu cirkev biskup László Fazekas a zástupca generálneho kurátora Ferenc Porubán.

Blížiac sa akcie

3.3.2018 – Seniorátne vyučovanie pre pracovníkov s deťmi a dorastom, Sečovce, sobota od 9.00.

18.3.2018 – Seniorátne stretnutie žien, Vyšný Čaj, nedeľa o 15.00.

Oznam

Opäť pripravujeme cestu do Svätej zeme. Termín je od 6. do 14. mája 2018. Cena: 660 eur + 135 USD.

Bližšie informácie môžete získať na adrese: Erika Domonkošová, Na záhumní 17, 040 15 Košice V. Tel.: 055/68 41 596, 0903/914 964, 0917/350 174. E-mail: domonkosovaerika@gmail.com.

Pastoračná starostlivosť v košických nemocniciach

Oznamujeme Vám, že duchovný Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku Dušan Brna, je Ondavsko–hornádske seniorátom Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku na obdobie od 1.1.2018 do 31.3.2018 so súhlasom duchovných Maďarského reformovaného zboru v Košiciach a Slovenského reformovaného zboru v Košiciach poverený vykonávaním pastoračnej starostlivosti v nemocniciach na území mesta Košice okrem mestskej časti

Košice–Šaca. V prípade záujmu o duchovný rozhovor ho pacienti môžu kontaktovať na uvedených kontaktoch a po dohode navštívi pacientov v čase návštevných hodín.

Pacientov v nemocnici Košice–Šaca v prípade záujmu navštevuje Kristián Szabó, farár z Veľkej Idy.

Kontakty: **Dušan Brna** 0902/597 711 alebo 0949/473 695; **Kristián Szabó** 0905/158 516.

Biblický výlet pre starších

S požehnaním a s vďakou voči Pánu Bohu sme prešli do nového roka. Hneď zo začiatku bol priestor na to, aby sa začali rôzne zborové či seniorátne podujatia.

Prvým takým v Ondavsko–hornádskom senioráte bol výlet pre starších, ktorý sa konal od 2. do 4. januára na chate Borda v Slanskom pohorí, a niesol sa pod názvom *Byť učeníkom aj v starobe*.

V utorok podvečer otvorila sestra farára **Marianna Sláviková** stretnutie textom z knihy Izaiáš a z Mt 11. Po úvodných slovách dostali prítomní priestor na modlitby. Večer sa už začal výklad knihy Rút, ktorý pokračoval aj v nasledovné dni. Text 1. kapitoly rozoberala s prítomnými sestra **Lenka Brecková**. Opisovala dôvod ťažkého života Noémi, ktorý mal pôvod v nesprávnom rozhodnutí Elimelecha, keď pre hlad s rodinou opustil prisľúbenú zem. No keď zomrel Elimelech a po čase aj jeho dvaja synovia, ktorí už boli ženatí, Noémi ostala sama s nevestami. Tá sa potom rozhodla vrátiť späť do Judskej krajiny. S ňou sa na cestu vydala aj nevesta Rút, ktorá po

príkladnom živote Noémi prijala Hospodina aj za svojho Boha.

Sestra Brecková z tohto textu vyzdvihuje dva odkazy. Prvým je to, že si máme dávať pozor na naše rozhodnutia, aby boli v danom čase také, aby neskôr nespôsobili ťažkosti blízkym a ostatným. V druhom odkaze upriamila pozornosť na svokry, o ktorej je aj kniha Rút, aby žili a pôsobili tak, že by boli príkladom nielen pre nevesty, ale aj pre ostatných. Na záver večera nás mnohými inými a piesňou č. 532 hudobne s gitarou sprevádzal brat senior **Juraj Brecko**.

Ďalší deň bol hosťom stretnutia brat farár **Miroslav Kovaľ**, ktorý pokračoval výkladom 2. a 3. kapitoly knihy Rút a tiež brat farár **Jaroslav Széles**. Večerný program a voľné rozhovory viedol brat Juraj Brecko.

Stretnutie uzatvárala sestra farárka Sláviková ešte výkladom 4. kapitoly knihy Rút. Všetky tieto príspevky, piesne a biblické hry prispeli k pozhnanému zážitku tohto stretnutia asi 40-tich bratov a sestier zúčastnených na biblickom výlete.

Tibor Bajus

KALVÍNSKE HLASY

Úradný orgán Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Adresa vydavateľa: Jókaiho 34, 945 01 Komárno. IČO: 00179191.

Vychádza mesačne.

Šéfredaktor: László Fazekas

Redaktori: Lucia Kis, Andrea Korečková (andrea.koreckova@gmail.com)

Preklad a jazyková korektúra:

Erika Domonkošová

Sekretárka a distribútorka: Lucia Kis
Predplatné prijíma každý reformovaný farský úrad i redakcia.

Predplatné na jeden (kalendárny) rok: 3,60 eur.

Distribúciu vykonáva redakcia:

930 10 Dolný Štál 386

E-mail: kh@reformata.sk

Telefón: 031/55 90 141

Redakcia došlé rukopisy nearchivuje a nevracia, vyhradzuje si právo na ich odbornú úpravu.

Uzávierka je 15. dňa v mesiaci.

Tlačiarenská príprava: Lukács Kis

Tlač: Reproffset, Dunajská Streda

ISSN: 1335-3713

Evidenčné číslo: EV 3627/09